

Arrest

nr. 201 901 van 29 maart 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M-C. WARLOP
J. Swartenbroucklaan 14
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 11 december 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 november 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 januari 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 2 februari 2018.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 maart 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat M. WARLOP.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige vierde asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige asielaanvragen heeft uiteengezet.

In het kader van verzoekers eerste asielaanvraag nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker ging niet in beroep tegen deze beslissing, waardoor deze definitief is en als vaststaand dient te worden beschouwd.

Verzoekers tweede asielaanvraag werd door de Dienst Vreemdelingenzaken niet in overweging genomen.

In het kader van zijn derde asielaanvraag nam de commissaris-generaal een beslissing tot niet in overwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Zijn beroep hiertegen werd verworpen bij 's Raads arrest nr. 154 827 van 20 oktober 2015.

Ter ondersteuning van zijn huidige asielaanvraag legt verzoeker de volgende documenten neer: de dreigbrief en de klacht.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele elementen bij die de pertinente en draagkrachtige motieven van de bestreden beslissing, die allen steun vinden in het administratief

dossier, weerleggen. Hij onderneemt hiertoe geen ernstige poging, doch beperkt zich louter tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, en het op algemene wijze formuleren van algemene beweringen en kritiek (op de bevindingen van de commissaris-generaal), waarmee hij deze bevindingen niet ontkracht of weerlegt.

Met betrekking tot verzoekers voorgelegde documenten heeft de commissaris-generaal het volgende vastgesteld: "U legt in huidige aanvraag een dreigbrief, ontvangen door uw broer A.(...), voor en een klacht die uw broer indiende met betrekking tot deze dreigbrief bij de rechtbank van Al Basra. Opnieuw dient te worden gesteld dat u in uw eerste en tweede asielaanvraag geen enkele melding maakte van enige problemen met milities in uw regio van herkomst, zelfs integendeel. Opnieuw verduidelijkt u niet waarom u vier jaar na uw vertrek nu wel door milities zou zijn bedreigd. De door u voorgelegde dreigbrief verschaft geen enkele duidelijkheid over de reden waarom of door wie u zou zijn gevisieerd. Ook de lay-out van de dreigbrief is opmerkelijk. Zo dient immers te worden opgemerkt dat het om een eenvoudig getypt stuk gaat, zonder enige officiële datering noch signatuur, wat aldus aldus door éénieder kan zijn opgemaakt. Eveneens opmerkelijk is dat de dreigbrief u werd opgestuurd door de hoofdleider van uw stam (vraag 17). Dit staat opnieuw haaks op uw eerdere verklaringen al zou uw stam u hebben verstoten. Hetzelfde kan worden gesteld bij de klacht die u voorlegt met betrekking tot de dreigbrief, ook deze werd door de hoofdleider van de stam naar u opgestuurd (vraag 17).

Tenslotte dient in dit verband te worden vastgesteld dat, uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een bijlage aan uw administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling, zowel binnen als buiten Irak, verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Iraakse documenten bijzonder relatief en kunnen de door u voorgelegde stukken niet aanzien worden als een element dat de kans aanzienlijk groter maakt dat u in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus." Verzoeker weerlegt noch ontkracht deze vaststellingen.

5. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de informatie vervat in het administratief dossier waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in Zuid-Irak geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen concrete elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

6. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 25 januari 2018, voert verzoekende partij aan dat er wel degelijk implicaties zijn op het vlak van de subsidiaire bescherming. Verzoekende partij wijst erop dat zij militair was, wat een bijzonder profiel is, en veroordeeld werd. Zij is het niet eens met de commissaris-generaal dat zij haar straf van vier jaar verdiend heeft. Verzoekende partij vervolgt dat haar bijzonder profiel als militair niet werd getoetst en het feit dat haar broer thans gevisieerd wordt niet mee werd genomen in de beoordeling. Verzoekende partij wijst erop dat zij thans 8 jaar in België is en hier niet zou blijven indien dit niet nodig zou zijn vermits zij hier niets heeft en in Irak haar echtgenote en dochters zijn achtergebleven.

Verzoekende partij stelt dat zij het niet eens is met de commissaris-generaal dat zij haar straf van vier jaar verdiend heeft. De Raad merkt op dat in het kader van haar eerste asielaanvraag, waartegen verzoekende partij geen beroep heeft ingesteld bij de Raad waardoor deze beslissing definitief is geworden en als vaststaand dient te worden beschouwd, de commissaris-generaal dienaangaande het volgende heeft geoordeeld: *“Vooreerst dient te worden gesteld dat het door u aangehaalde probleem met uw kapitein en de Iraakse autoriteiten geen verband houdt met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren omwille van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Het conflict met uw kapitein en de Irakese militaire autoriteiten betreft een louter interne aangelegenheid waarvoor de Irakese militaire autoriteiten bevoegd zijn. U verklaarde zelf door de autoriteiten te worden vervolgd voor het niet opvolgen van een bevel (CGVS, p. 17). U weigerde dit bevel uit te voeren omdat u er rotsvast van overtuigd was dat uw vriend geen lid was van een militia. Verder kende u geen andere problemen in Irak (CGVS, p. 19). Hierbij dient opgemerkt te worden dat het eigen is aan elk militair apparaat disciplinerende maatregelen te treffen tegen soldaten die weigeren bevelen uit te voeren. Het leger heeft immers tot doel de stabiliteit te bewerkstelligen en vijandige elementen op te pakken. Dit kan echter alleen indien zij kunnen rekenen op een betrouwbare troepenmacht. Nadat u dit bevel weigerde op te volgen werd u veroordeeld conform artikel 42 lid 2 van het Iraakes militair strafrecht (CGVS, p. 16). Toen u zich aansloot bij het Iraakes leger ging u een engagement aan waar u zich niet heeft aan gehouden, hiervoor werd u vervolgens gestraft conform de nationale wetgeving. Hiervoor kunt u echter geen beroep doen op internationale bescherming. Uw weigering om het bevel op te volgen was daarenboven enkel gebaseerd op een zeer sterk persoonlijk vermoeden dat uw beste vriend niet tot een militia behoorde (CGVS, p. 17) en werd niet ingegeven door een politieke overtuiging (CGVS, p. 13, p. 17).*

Daarenboven blijkt uit uw documenten en verklaringen dat u nog de mogelijkheid had om beroep aan te tekenen tegen deze beslissing indien u van mening was dat u onterecht werd veroordeeld (CGVS, p. 16). U maakte van deze mogelijkheid echter geen gebruik omdat u pas beroep kon aantekenen eens u zichzelf aangaf bij de autoriteiten (CGVS, pp. 16 – 17). Er dient in dit kader op gewezen te worden dat internationale bescherming pas dient te worden overwogen wanneer alle redelijke nationale beschermingsmogelijkheden zijn uitgeput. In casu kan de mogelijkheid tot het aantekenen van hoger beroep aanzien worden als een beschermingsmogelijkheid.”

Verzoekende partij stelt dat haar bijzonder profiel als militair niet werd getoetst en het feit dat haar broer thans gevisieerd wordt niet mee werd genomen in de beoordeling. In tegenstelling tot wat verzoekende partij op algemene wijze voorhoudt, wordt er *in casu* door de commissaris-generaal, zo blijkt uit de bestreden beslissing, wel degelijk en afdoende rekening gehouden met en een onderzoek gevoerd naar de door verzoekende partij in het kader van onderhavige asielaanvraag afgelegde verklaringen en neergelegde documenten, zoals o.a. aangaande haar militair verleden en haar vrees dienaangaande (ook voor haar broer).

De Raad wijst er verder op dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorige asielaanvraag. Dat deze in het nadeel van

verzoekende partij spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou onderzocht hebben of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

De Raad stelt verder vast dat verzoekende partij door het louter verder borduren op en volharden in haar initieel asielrelaas, tijdens haar huidige vierde asielaanvraag, geen ander licht werpt op de vaststellingen gedaan uit haar voorgaande asielaanvragen.

Voorts wijst de Raad naar de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld: *“Met betrekking tot verzoekers voorgelegde documenten heeft de commissaris-generaal het volgende vastgesteld: “U legt in huidige aanvraag een dreigbrief, ontvangen door uw broer A.(...), voor en een klacht die uw broer indiende met betrekking tot deze dreigbrief bij de rechtbank van Al Basra. Opnieuw dient te worden gesteld dat u in uw eerste en tweede asielaanvraag geen enkele melding maakte van enige problemen met milities in uw regio van herkomst, zelfs integendeel. Opnieuw verduidelijkt u niet waarom u vier jaar na uw vertrek nu wel door milities zou zijn bedreigd. De door u voorgelegde dreigbrief verschaft geen enkele duidelijkheid over de reden waarom of door wie u zou zijn geviséerd. Ook de lay-out van de dreigbrief is opmerkelijk. Zo dient immers te worden opgemerkt dat het om een eenvoudig getypt stuk gaat, zonder enige officiële datering noch signatuur, wat aldus aldus door éénieder kan zijn opgemaakt. Eveneens opmerkelijk is dat de dreigbrief u werd opgestuurd door de hoofdleider van uw stam (vraag 17). Dit staat opnieuw haaks op uw eerdere verklaringen al zou uw stam u hebben verstoten. Hetzelfde kan worden gesteld bij de klacht die u voorlegt met betrekking tot de dreigbrief, ook deze werd door de hoofdleider van de stam naar u opgestuurd (vraag 17).”*

Tenslotte dient in dit verband te worden vastgesteld dat, uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een bijlage aan uw administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling, zowel binnen als buiten Irak, verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Iraakse documenten bijzonder relatief en kunnen de door u voorgelegde stukken niet aanzien worden als een element dat de kans aanzienlijk groter maakt dat u in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus.” Verzoeker weerlegt noch ontkracht deze vaststellingen.” Verzoekende partij weerlegt noch ontkracht deze vaststellingen.

Een loutere verwijzing naar haar bijzonder profiel als militair volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijft hier in gebreke.

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot het herhalen van haar asielrelaas en de algemene opmerkingen dat er wel degelijk implicaties zijn op het vlak van de subsidiaire bescherming, en dat zij thans 8 jaar in België is en hier niet zou blijven indien dit niet nodig zou zijn vermits zij hier niets heeft en in Irak haar echtgenote en dochters zijn achtergebleven, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 25 januari 2018 opgenomen grond. Zij brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig maart tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS